

1. Ho-spodin mé je světlo a má spá-sa,
 ži - vo - ta mé-ho pev-ná zá - ští - ta.
 Žád-ný strach už mnou pro-to ne - o - třá - sá,
 ne - pří - tel v pa-sti své se na - chy - tá.
 Byť moc-né voj-sko táh-lo pro - ti mně,
 v svém srd-ci dě-sit se jich ne-mu-sím.
 Jen o jed-no Ho-spo-di-na pro-sím:
 a - bych vždy pře-bý-val v je-ho do - mě.

2. On ve zlý den mě ve svém stánku schová, / nad nepřátele
 hlavu pozvednu. / S hlaholem polnic budu obětovat, /
 žalmy prozpěvovat Hospodinu. / Mé srdce slyší: „Hledejte
 tvář mou!“ / Proto tvou tvář již hledat pospíchám. / Svou
 tvář neskrývej, když k tobě volám, / ty jsi vždy býval mojí
 záchranou.

3. Kdyby mě matka s otcem opustili, / Hospodin mě vždy
 k sobě přivine. / Ukaž mi cestu, Pane Bože milý, / kéž zvůle
 protivníků zahyne! / Proti mně stojí křiví svědkové, / já
 ale pevně doufám v milost tvou, / mou vírou v tebe nikdy
 nepohnou. / Ať je též každé srdce rozhodné!

T: Tomáš Adámek

M: Pseaumes octante trois de David, 1551